

Demanten på Marssnön.

På drifvans snö der glimmar
En diamant så klar.
Ej fanns en tår, en perla,
Som högre skimrat har.

Utaf en hemlig längtan
Hon blänker himmelskt så;
Hon blickar emot solen
Der skön den ses uppgå.

Vid foten af dess stråle
Tillbedjande hon står
Och kysser den i kärlek
Och smälter i en tår.

O, sköna lott att älska
Det högsta lifvet ter,
Att stråla i dess solblick
Och dö, när skönst den ler!

Vårdroppen.

I morgonstundens vår
 Vid lärkors glam
 På molnets kant en tår
 I solljus samm.

På jord som i det blå
 Klang fröjdens ljud.
 Gif mig ett lif också!
 Hon bad till Gud.

Och liten englahand,
 Som molnet höll,
 Tog sakta på dess rand,
 Och droppen föll. —

Och speglade en stund
 Guds värld så skön,
 Guldmolnig, himmelsrund
 Och jorden grön.

Föll så i hafvets famn
 Och gömdes der. —
 Hvem frågade ditt namn,
 Hvem såg dig här?

I den älskades nejd.

Lärkan:

Högt i morgonskyn jag svingar,
 Högt i purpurlågor,
 Jublar säll på lätta vingar,
 Förd af luftens vågor.
 Öppet Helmis fönster står,
 Hon mig hör, till fönstret går.
 Se, hon tjust en slängkyss kastar,
 Solen ler i blickens glans.
 Som en pil jag nederkastar
 Längst på blomrabattens krans.

Blommorna:

Doftande på ängens tufva
 Leende vi lyssna.
 O, hvar dröjer hon den ljufva?
 Tystna, fågel, tystna!
 Klinga ren ej Helmis steg,
 Perlomglimmade på väg?

Kanske skall i dag hon kransa
 Barmens bölja med min vår,
 Kanske skall i qväll hon dansa
 Med min krona i sitt hår.

Björken :

Susen sakta, gröna hängen,
 Guld och perlbestänkta,
 Stilla skuggen blomstersängen
 Längtansfullt försänkta!
 Här uti min skugga nyss
 Satt hon blyg som vårens kyss,
 Svärmande som fågelsången,
 Skön som morgonskyn i brand.
 Ack, hur mången tår, hur mången
 Gjöt jag ner på snöhvit hand.

Vågorna :

Glittrande vi nacken böja,
 Randa fina sanden.
 Skymtar ren ej Helmis slöja,
 Fladdrande mot stranden.
 Ljuft är himlen famna få,
 O, hur ljufvare ändå
 Tätt sig till den hulda gjuta,
 Brusa, sucka, stilla dö.
 Kom, o kom vår kyss att njuta,
 Rena, hvita, vackra mö!

Älskaren:

Vågor, o brusen!
 Dofia du blomma!
 Björkar, o susen!
 Ville hon komma!
 Blomma, i drömmar
 Kysser jag dig!
 Glittrande strömmar,
 Hvisken om mig!

Fåglar, som svingen
 Jublande opp,
 Längtande klingen
 Glädje och hopp!
 Finge jag vara,
 Sjunga som I,
 Älskande fara
 Vingad och fri!

Neder jag sköt då
 Helmi på arm,
 Kanske hon slöt då
 Mig till sin barm;
 Bäst hon mig kysste,
 Bytte jag hamn,
 Slöt henne tyst i
 Ynglingafamn.

Hjerta, var stilla
Glöd så ej du!
Är det en villa?
Kommer hon nu?
Blommorna lyssna,
Vinden bortdog,
Vågorna tystna, —
Göm mig, o skog!

1860.

Hymn till kärleken.

(Förut tryckt i Lännetär.)

Kärlek, flamma från det höga,
 Tänd i menskohjertat opp,
 Strålände ur solens öga,
 Glödände ur rosens knopp!
 Gud i skapelsessekunden
 Jorden gaf din kyss så varm, —
 Evigt, evigt sen den stunden
 Glöder den i jordens barm.

Minsta blomma skönt dig röjer,
 Ljuft du andas i dess doft,
 Lunderna de gröna höjer
 Du ur jordens mörka stoft,
 Du i fågelsången klingar,
 Du omstrålar himmelen,
 Tigerns grymhet du betvingar
 Och till ömhet lockar den.

Flickans öga du bestänker
 Med en himmelsk tjuvningsglans,
 Du i ynglingsblicken blänker,
 Der han står med ärans krans.
 Blott med dig hon drömma vågar,
 Blott med dig hans morgon gryr,
 Och ditt rosenaltar lågar
 Och din fest i kyssar flyr.

Skön du hvälfde qvinnobarmen
 Till din andes helgedom,
 Mjuk du bäddar modersarmen,
 Ler ur barnets blickar from.
 Mannen gör du stark att strida
 Hur än ödet vänder sig;
 Allt med dig vi kunna lida,
 Säll är ingen utan dig.

Folken öfver öde hafven
 För du i hvarandras famn,
 Ljust blir lifvet, ljus blir grafven
 Vid ditt segerrika namn.
 Lugnt vi följa dig i fjäten
 In i dödens dunkla land,
 Frukta ej för evigheten,
 Ty du väntar på dess strand.

Gud i skapelsesekunden

Jorden gaf din kyss så varm,

Evigt glöder sen den stunden

Du i alla slägtens barm.

När vi för Hans öga hamna,

Flammar i vår själ den än,

Saligt skall Han oss omfamna,

Evigt ta sin kyss igen.

1860.

I lifvets kamp.

Du måste framåt, du får icke falla,
 Hur stormmolnen svalla
 Och åskorna knalla.
 Framåt med blicken mot fjerran mål,
 Med själ af eld och med arm af stål!
 Med hopp och tro,
 Utan rast och ro
 Framåt, framåt
 På din eviga stråt,
 Oroliga, eviga ande!

Du får icke dröja der rosorna glöda,
 Der drufvorna blöda.
 De döda, de döda!
 Hur fröjden dig manar i tjusningens famn,
 Hur drömmarna vinka till njutningens hamn,
 Med hopp och tro,
 Utan rast och ro
 Framåt, framåt
 På din eviga stråt,
 Oroliga, eviga ande!

Du måste framåt genom öknarnas salar,
Som blommornas dalar.

Dig intet hugsvalar.

När utom är strid, då är inom dig frid,

När utom är frid, då är inom dig strid.

Med hopp och tro,

Utan rast och ro

Framåt, framåt

På din eviga stråt,

Oroliga, eviga ande!

Se äran, — på stridernas blodiga lansar

Framför dig hon dansar,

Och räcker dig kransar;

Nu eviga segrar besjunga ditt namn, —

O stanna ej, lyssna ej! falskt är ett namn.

Med hopp och tro,

Utan rast och ro

Framåt, framåt

På din eviga stråt,

Oroliga, eviga ande!

Må sångarn vid sorlande vågorna drömma,

Den vise förglömma,

Hur hastigt de strömma, —

Men sjelf är jag vågen, som mäter mig, men

Blott med oceanen och himlen om dem.

Med hopp och tro,
 Utan rast och ro
 Framåt, framåt
 På din eviga stråt,
 Oroliga, eviga ande!

Hvad är du, hvad vill du, hvart ^{Faller} stöder du stegen,
 Hvar finnes belägen
 Väl gränsen af vägen?
 Du vet ej, blott hör den Osynliges röst
 Från fjerran som när, från ditt eget bröst.
 Med hopp och tro,
 Utan rast och ro
 Framåt, framåt
 På din eviga stråt,
 Oroliga, eviga ande!

1860.

Det förtorkade trädet.

Qvittra, du min lilla fågel,
 Qvittra i den torra linden!
 Tro dock ej din sång uppväcker
 Den till grönska och till glädje.
 Vet du, hvarför linden torkat,
 Vet du, hvarför kronan vissnat,
 Och den fasta stammen murknat?
 Uti stammen skuro tvenne
 Unga hjertan in sin kärlek.
 Dessa hjertan skiljdes sedan
 Brustna här i lifvets stormar.
 Ynglingen bedrog sin flicka,
 Flickans brudsäng blef då grafven.
 Under trädet är hon myllad,
 Sköna blommor gro kring linden.
 Flickans hjerta har för roten
 Talat om sin dystra smärta;
 Roten det för stammen talat,
 Stammen det för grönklädd krona.

Derför sörjer grönklädd krona,
Derför murknar tjocka stammen,
Derför vissnar starka roten.
Qvittra fågel, fåfångt qvittra!
Linden aldrig mer skall grönska,
Ty en gäckad kärleks tårar
Bränna på dess merg och rötter.

1856.

Till Ellen.

Flicka, skönare än källans
 Klara, fria, vackra våg, —
 O, behåll som hon för evigt
 Denna friska barnahåg!

Flicka, skönare än stjernans
 Milda glans i aftonen, —
 O, behåll som hon för evigt
 Dig ett rum i himmelen!

Flicka, skönare än rosens
 Friska daggbestänkta vår, —
 O, behåll den doft för evigt
 Som dess väsen genomgår!

Glöm dock ej ibland att tänka
 På din yra fjäril ock, —
 Ljuft du bundit har hans vinge
 Med din nattligt ljufva lock.

Till Minna.

Skönt du log bland ängens blommor
 Qvittrade bland skogens fåglar.
 Intet öga var så vänligt
 Såsom ditt i hela världen,
 Ty utur ett himmelskt hjerta
 Sändes dina varma blickar.
 Som en vårsols milda stråle
 Föll din blick och rosor väckte
 Ynglingshjärtats första blommor.
 Hvarför skulle dem du väcka,
 Endast för att dem förbränna?
 Men det vet ej solens stråle
 Och skall aldrig det få veta.
 Gerna blommorna förbrännas,
 Hviska med en tår i ögat:
 Lif du gaf oss, — tog ock lifvet!

1855.

Rosor och kyssar.

Vi gingo tillsamman, vi unga,
 Längs ängens blommande rand.
 Långt efter oss blefvo de gamla,
 Vi voro på tu man hand.

Nog tänkte jag något säga,
 Men tyst jag en törnros bröt.
 Hon gjorde detsamma, men tyckte
 Att min var "alltför söt".

Då bytte vi om behändigt.
 Hon log och rodnade lätt,
 Och ros efter ros vi bytte
 Och bundo hvarandras bukett.

Snart bytte vi mer än rosor:
 De sötaste kyssar små, —
 Men, ack, att de gamla voro
 Bakom oss alltid ändå!

När och fjerran.

Emellan oss var skog och sjö
 Och höga fjell med evig snö, —
 Och ändå var du mig så när,
 Som himlen för den fromme är.

Ty mellan oss en engel flög
 Och jemt med helsningar han smög,
 Och drömmar om en evig tro
 Vi närde djupt i själens ro.

Så gingo några år förbi,
 Och åter råkades nu vi;
 Hur mycket du förändrad var!
 Och jag också, du förebar.

Och mellan oss en öken låg
 Så lång att ej dess slut jag såg,
 Och ändå var du mig så när,
 Som grafven för en dödssjuk är.

Stjernorna.

På den östra himlastranden
Står en stjerna silfverklar,
Fjerran på den vestra randen
Den sin vän och älskling har.

Fast de från hvarandra tindra
Mer än millioner mil,
Inga rymder kunna hindra
Gyllne blickens säkra pil.

Ej de veta att de båda
Äro mörker blott och stoft, —
Skönt de i hvarandra skåda
Guld och rosor, ljus och doft.

Varning.

Lägg, yngling, handen på ditt bröst —
 Hvad klappar rastlöst der?
 Det kan bli dina dagars tröst,
 En stjärna ljus och skär,
 I stormens dån en engels röst,
 En eternell i lifvets höst, —
 Lek ej med elden der!

Lägg, yngling, på ditt bröst din hand, —
 Hvad klappar fridlöst der?
 Det kan bli dig en helfvetsbrand,
 Som all din ro förtär,
 Ett sår, som blöder utan band,
 En afgrund utan ljus och rand, —
 Lek ej med elden der!

Afskedet.

"Godnatt, du goda flicka!

Godnatt ännu engång,

Jag måste gå, det skymmer

Och vägen är så lång."

"Godnatt, du goda gosse, —

Men glöm dock något kvar,

Så har du skäl att komma

Igen om några dar."

Han gick, hon honom lyste

Med lampan i sin hand;

Så mörk var mörka locken,

Så röd var kindens brand.

"Godnatt!" — "godnatt!" de sade,

Förstulet blicken brann, —

Och båda något glömde

För evigt hos hvarann.

Nattstycke.

Nu hvilar hon ljuft och stilla
Bak nedfälld rullgardin;
Små ljufva englar vagga
Den slumrande saligt in.

Bland englarna har sig smugit
En gud, och han vingar bär!
Hvem månne af dem få hvila
I natt hos min hjertans kär?

En engel: o, får jag dig föra
En stund till din barndomstrakt,
Der tempelklockorna ringa
Med sällsam tjušnjingsmakt?

En annan: o, får jag dig gifva
Min harpa af renaste gull
Och lära en sång dig sjunga
Af himmelska toner full?

En tredje: o, skola vi flyga
Med molnet i strålande brand
Och skåda i månskenets silfver
Mångtusende städer och land?

Då smyger den vingade guden
Sig tätt till hennes famn
Och lyfter på mörka locken,
Och leende hviskar — ett namn.

Då spritter hon till, hon sträcker
Mot honom sin hvita arm, —
Hon rodnar med slutna ögon,
Han hvilar på hennes barm.

Var det en dröm?

Var det en dröm att ljuft engång
 Jag var ditt hjertas vän? —
 Jag minns det som en tystnad sång,
 Då strängen darrar än.

Jag minns en törnros af dig skänkt,
 En blick så blyg och öm;
 Jag minns en afskedstår, som blänkt, —
 Var allt, var allt en dröm?

En dröm lik sippans lif så kort
 Uti en vårgrön ängd,
 Hvars fägring hastigt vissnar bort
 För nya blommors mängd.

Men mången natt jag hör en röst
 Vid bittra tårars ström:
 Göm djupt dess minne i ditt bröst,
 Det var din bästa dröm!

Till Helmi.

Den tår för dig jag gjuter
Är bitter och ljuf ändå; —
Det bittra är mitt hjerta,
Det ljufva din blick den blå.

Hjertats sång.

Hjertat har ingen ro,
Hjertat törs intet tro,
Klappar i oro blott; —
Hvem har dess suck förstått?

Strålände öga blå,
Hvarföre stråla så,
Tjusande leende,
Hvarför så himmelskt le!

Evigt du tog min ro,
Hjertat törs intet tro,
Ett blott det säkert vet, —
Kärlekens evighet.

Drömmer, — dess dröm är strid,
Vaknar — och får ej frid,
Brister — och kan ej dö,
Lågar i is och snö.

Hoppas — och gäckas jemt,
Tviflar — och af ett skämt
Lugnas, — för att igen
Klappa dess värre än.

Stod jag vid grafvens rand,
Lika dock brann dess brand;
Droge jag hjälm och svärd,
Stred blott för dig, min verd.

Vore jag stjernors gud,
Du blefve dock min brud;
Vore min tiggarns lott,
Dig dock jag tiggde blott!

I ensamheten.

Det suckar i himmel,
Det suckar på jord,
Och menskorna sucka
I sånger och ord.

Och hvart än jag blickar,
Är allting så skumt,
Så ovisst och dunkelt,
Så sorgset och stumt.

Då ville jag fly
Till den älskades bröst, —
Men fjerran hon vandrar
Och hör ej min röst.

Till Helmi.

Toner djupa, underbara
I mitt hjerta länge slumrat.
För en blick ur dina ögon
Till odödligt lif de väcktes;

Några till en evig smärta,
Andra till odödlig glädje.
Half i löjen, half i tårar
Mellan dem min ande sväfvar.

Öfver en afplockad ros.

Du unga blomma i purpurblod,
 Hur blek du hvilat i handen.
 Nyss frisk och doftande fri du stod
 Uti de blommande landen.
 Men ack! hvi log du så varm och rik,
 En jungfru vän i din oskuld lik,
 Och hvarför såg du på mig så skön?
 Att bruten dö blef din lön.

Och dock ännu du så vänligt ler
 Mot mig, ehur jag dig brutit,
 Ehur från grenen jag tog dig ner,
 Der ljuf din vårdag du njutit,
 Ehur jag ingenting kan dig ge,
 Än blott med tjusning uppå dig se
 Och andas stilla din vällukt in
 Och glädjas att du är min.

O, finge jag åt en älskad brud
Dig ge, du ljufvaste blomma;
Men som en vind är min suckans ljud
I rymder öde och tomma;
Och såsom du är mitt hjerta visst
En blomma, bruten ifrån sin qvist,
Som ditt så flyger dess lif sin kos.
O, vissna, vissna min ros!

Flickans afsked.

Goda gosse, du skall resa,
Svårt du har att lemna mig.
O, det bästa af mitt väsen
Tager du ändå med dig.

Mina ögons ljufva glädje,
Kindens rodnad, hjertats tro,
Mina kyssar och min kärlek,
Mina tankar och min ro.

Så mitt väsen skall dig följa,
Huru långt du dig beger.
O, förskjut det ej derborta! —
Hem det hittar sen ej mer.

I en konstälskares album.

Det finns en konst att evigt vara ung,
 Fast locken glesnar, hjessan böjes tung.
 Hur snabb och mäktig tiden äfven singlar,
 En genius finns, som äger bättre vingar;
 Hur djup och hård sin runa tiden skär,
 En genius finns, som den i blommor klär:
 Det sköna älska. Njut det i naturen,
 Lef blommans lif, lef stjernans i azuren.
 Njut det i konstens rika underverld,
 Der sången blommar och musiken klingar,
 Der tanken ilar jemt på himmelsfärd,
 Men jordens rosor rodna på dess vingar.
 Då gjutes evig ungdom i din själ,
 Der den bland stora andar ofta dröjer,
 Tills lifvets sorger små, dess flärd och fel
 En skugga bli, som ljuset mer förhöjer.
 Den glada vishet konstens lära är,
 Och evig ungdom dig, sin vän, beskär;
 Ty det, som lefver öfver skiften, öden,
 Du njöt i lifvet, har till vän i döden.

Vid invigningen af G. A. Wallins minnesten.

(Melodi: Fraa issefjorden etc. af Hansen.)

På öknens slätter i natten
En beduin framfar,
Kamelen vaggas sakta
Och himmelen tindrar klar.
In slumra öknens vågor
Vid vandrarns aftonpsalm.
Vid vägen i toppen bruten
Står vissnad ung en palm.

”Dig stormen bröt i din blomning, —
Stor Allah är som var!”
Så beder beduinen,
Till tömmen han åter tar.
En reskamrat från fordom
Då minnes hastigt han.
Han nämnde sig Abdul Waly; *)
Det var en trofast man.

*) Wallius i öknens antagna namn.

Han minns hur der vid hans sida
 En stjernklar natt han red,
 Den resliga gestalten
 Med stål uti hvarje led.

"Hvar manne nu han resa
 I öken eller stad?"
 En sörjande vindfläkt susar
 I palmens vissna blad.

Han vet ej att högt i norden
 Han ligger gömd i frid,
 Att här han föll likt palmen
 I blomningens bästa tid;
 Vet ej hvad allt förloradt
 Med honom gömdes sen; —
 Vi veta det vi dess mera,
 Som reste denna sten.

Till den nygifta.

Du sluter honom till ditt varma hjerta,
 Det varma hjertat, som han älskat så,
 Och ljuft han lofvar att i fröjd som smärta
 Med dig förenad lifvets kamp bestå.

Väl strålade den friska myrtenkransen,
 Nathalia, skönt på dina lockars natt,
 Dock ännu skönare log kärleksglansen
 Ur dina ögon, ler der än så gladt.

Och därför, fast i dag du bort skall fara
 Ifrån det hem, der du har fostrats opp,
 Se, sällhet bor dock i de fårar klara
 Och ur din makes strålar samma hopp.

Så går du hän med fröjdomstrålad smärta,
 Invigd prestinna för den altarhård,
 Hvars offerflamma är ditt eget hjerta,
 Hvars tjänst — din ära och din efterverd.

Gå till den sällhet, som dig himlen ämnar,
 I lycka mild, i sorg bekymmerfri, —
 O, gå välsignad af det hem du lemnar
 Till det, der du välsignelsen skall bli.

I en ung flickas album.

Du söker vänners tro och tröst;
Sök den ej i de skrifna orden.
Var vän med engeln i ditt eget bröst —
Då har i lifvets vår som höst
Du vänner nog i himlen och på jorden.

Invigningen af de döfstummas skola i Åbo. *)

Hvad klang den psalm, som stilla mot det höga
 På denna dag ur rörda hjertan bröt,
 Hvad sken i låren, som ur månet öga
 I högtidsstunden klar och himmelsk flöt?
 En glädje, högre än den stunds, som svingar
 Med dans och blommor bort på flärdens vingar,
 Ty skönt gick upp en hoppfull gryningstid
 För nyss så hopplöst bundna andars frid.

De stodo der de tolf i mängdens hvimmel
 Och sågo kring sig stilla undrande,
 Men ljus var blicken, ty mot Fadrens himmel
 De redan lärt sin stumma bön att be.
 O! denna blick skall bli allt mer värtalig,
 Och denna bön allt mera lugn, lycksalig
 För fröjden att få lefva, älska här; —
 Du trötta mensklighet, gå dit och lär!

*) De inskrifne eleverna voro till antalet 12.

Lär här hur denna lycka dock är ringa,
 Som här du sökt, mot den du fått, men glömt:
 Att ha en Gud, till hvilken du kan svinga
 I bön och kärlek, som dig älskar ömt;
 Att bröder ha, dem du får älskad trycka
 Till hjertat ljuft i vänskaps stilla lycka,
 Att ha ett fosterland, uti hvars värf
 Du offra kan din andes ringa skärf.

Den lyckan skola dessa njuta lära,
 — Af jordens lycka all är den blott sann, —
 Och med sitt lif en evig lager skära
 Åt anden, som uppå naturen vann.
 De skola gå i Finland's skilda trakter
 I tjenst hos kärlekens och ljusets makter
 Och som de stummas tolf apostlar se
 Till bröder, hårdt vanlottade som de.

Så varde ljus för dem, — som strålen ilar
 Från himlen ljudlös genom natten lång!
 Och själens strängaspel, som stunt nu hvilar
 Skall stämmas här att klinga klart engång,
 När döden tecknar: kom! och själen svingar
 Befriad upp till Gud på lösta vingar;
 Der skall dess stämnda strängars första ljud
 Bli det: jag tackar dig för lifvet Gud!

På Sofiadagen

(till en mor af hennes barn.)

Det blir en tid, då böljan fridfullt flyter
 Bland blomstren, dem hon väckt på stranden opp,
 Då uti ljufva vemodsminnen byter
 Sig hvarje barndomsdröm och ungdomshopp,
 Då själen icke mer bland guldmoln ilar,
 Men tyst och tänkande sin vinge hvilat
 Och ser, hur fjerran invid himlens rand
 Uppstiga klara stjernor efterhand.

Den tidens slag du slår, o modershjerta!
 Som unga blommor knoppas vi kring dig.
 Vår fröjd är din och din är ock vår smärta,
 Med oss du går igen din ungdomsstig.
 O, må vår fröjd då ren och ädel vara,
 Vår smärta, stilla qvälld ur källa klar!
 Det är blott så en lön vi kunna spara
 Åt den, som vid sin hulda barm oss bar.

Med goda föresatser, varma böner
Vi vilja fira din Sofiadag,
De likna vårens grönska, hvilken kröner
Det bord, vi sirat ut åt dig i dag;
Så svag är den, är blott ett hopp i Herran,
Men växer, blommar i Hans kraft engång, —
Så äfven oss Hans kärlek är ej fjerran,
Han skall ge mening åt vår enkla sång.

1856.

**På Professorskan S * * * s 40:de
födelsedag.**

Hvi står ditt hem i dag
I blommor och i strålar,
Hvi slår med högre slag
Hvart hjerta här i dag?
Hvad är den fröjd, som mild och klar
I allas blick sig målar?
O klinga sång till svar!

Vi fira här den dag,
Då första gång på jorden
Ditt varma hjerta slog,
Ditt milda öga log;
Då in du vegs till lifvets strid,
En herrlig seger vorden
Med kärlek, hopp och frid.

Så blef ett lif åt dig
Så lugnt och lyckligt gifvet,
Och kärlek innerlig
Med blommor strör din stig.
O, bind än länge minnets krans
I njutningen af lifvet!
Det ler i hoppets glans!

Den profana kritiken.

En ung konstnär i Athen, den staden,
 Der snillen växte som frukt bland bladen,
 Han hade huggit af sten en bild,
 En skön gestalt både stolt och mild.
 Apollo skulle den der framställa
 Och som en urbild af skönhet gälla.
 Men full af ifver nu konstnärn lopp
 Och ställde den uppå torget opp.
 Att höra hur man hans verk bedömde,
 Han sjelf sig unnan i hopen gömde;
 Der kom en kritiker gammal och tung,
 Han tyckte bilden se ut för ung,
 Der framsprang skallig och tunn en annan,
 "För fet är guden, för låg i pannan."
 Der kröp en kyckling utur sitt ägg,
 För långt han tyckte Apollos skägg.
 Der kom en pösig patron, han sade
 Att guden hade för ussel vade.
 Der skrek en oppnäst mamsell med tant:
 "Han snabel har som en elefant!"

Der svor en skräddare, fromt tillade:

"Hur fräckt! om ändå han byxor hade!"

Der var stenhuggaren ock tillreds:

"Den stenen passar ju ingenstäds.

Konstnärns medbröder de värsta voro

Från upp till ner de med bilden foro;

"Hur många fel uti smått som stort!" —

Det värsta var dock att han den gjort.

Och konstnärn, vred att på mera höra,

Gick hem — att nya statyer göra.

Till Helmi.

Söndan nämns bland dagar perlan,
 Helmi det bland flickor är;
 Och en sann och äkta perla
 I det radband, som jag bär.

I det "radband" utaf sköna
 Milda qvinnoanletsdrag,
 Hvaruti mitt stackars hjerta
 Insnörddt är till domedag.

Till den stora "domedagen",
 Då jag ut att fria går,
 Och af alla, först af Helmi,
 Korgen för min djerfhets får.

"Korgen", hvare sen jag kastar
 Verser, fulla utaf sorg.
 O, förskona allmänheten,
 Helmi, för min papperskorg.

Åsnan på examen.

Sultanen han satt i sin mjuka divan:

"Inkalla min storvizir!

Han skall vara fiffig af sjelfvaste fan;

Vid det jag ren utledsen blir.

I dag det mig lyster att pröfva min man.

Låt se, hvad den gunsti' herrn kan."

Viziren kom in och i golfvet sig slog:

"Hvad vill ni er ringa slaf?"

Och paschan en rök utur chibuken drog

Och dystert det svaret gaf:

"Det sägs ni den visaste är i stan;

Lär min åsna läsa koran."

Viziren blef gul som en kramad citron:

"Omöjligt, o Herre! det är."

"Nåväl, — röt sultanen i vredens ton, —

"Vid Gud och profeten jag svär,

Lär ni ej min åsna att läsa i bok,

Så hänger jag upp er på närmaste krok."

"Profeten mig hjelpe! Er vilja ju är
Min lag i evinnerlig tid."

Och bort går viziren och puttrar och svär,
Och åsnan den lunkar bredvid.

"Det har man för visheten! hängd jag nu blir.
O, vore jag åsna och åsnan vizir!

Dock karlen var fiffig som sjelfve Le Tort;
Ett medel i nöden han fann.

Ett korn vid hvar punkt i koranen han sår,
Der lågo de tätt vid hvarann;

Och åsnan fick lära att söka sin mat
I heliga boken, begagnad som fat.

Allt tunnare kornen nu sådde han ut,
Allt större blef åsnans aptit.

Med tungan den vände hvar sida till slut
Och läste med synnerlig flit;

Och såg den ett korn på sitt heliga fat,
Den skrånade gladt som den fått pastorat.

Och sedan den fastat en dag och fått skick,
Så leds till sultanen dess fjät.

Med hufvu't på sned den begrundande gick,
Så from som en hungrig asket.

I salen på bordet der låg en koran,
Kring den sutto alla förnämste i stan.

Upp slog nu viziren den heliga bok
 Och examinandus steg fram,
 Och vände hvar sida så flitig och klok
 Och quidde af hunger och skam;
 Men hur han studerar från upp och till ner,
 I boken ett endaste korn han ej ser.

Förvåning till stenar församlingen slog,
 Det var ett för kosteligt djur!
 Sultanen i skägget med undran sig tog,
 "Vizirn är en äkta filur!
 På fläcken han genast professor skall bli
 Och åsnan dervisch i mitt fästuteri!"

Hans Helighet åsnan till titel nu fick
 Och hafra i krubba af gull.
 Stolt i processioner bland paschar han gick,
 Och hopen af undran var full,
 Der han som ett helgon i gloria sken,
 Men annars ett tecken på fetma hos fän.

Så ställes han engång igen för koran.
 Men boken han den och den ger,
 Han ylar och sparkar för folk och sultan.
 Viziren till jorden föll nu,
 "O, Herre, hör sjelf huru framåt han gått!
 Han läser ej mer, — nu predikar han blott".

Englarna.

Du min hulda, sköna engel!
 Jag som fästman sjöng hvar qväll,
 Och min engel var en liten
 Dygdeädel, täck mamsell.

Snart min hulda, sköna engel
 Blef min egen muntra fru,
 Och vi glömde hela engeln
 För det enkla "kära du!"

Hur det gick och hur det hände,
 Hon en liten gosse fick.
 O, du lilla, söta engel!
 Nu det hette hvart man gick.

Snart den lilla, söta engeln
 Blef en bängel, stor som jag,
 Och nu har han sjelf en engel,
 Som han tillber natt och dag.

Den lilla hedningen.

Helmi, du frågar, hvi stundom jag är
 Sorgsen, orolig m. m.
 Derför, min vän att — alltmer jag blir kär,
 Att, huru kristligt vårt samhälle är,
 Rår här en hedning, som alla oss snär,
 Och öfverallt får husera.

Jemt uppå resa kring jordringen vår
 Ordning och lugn han ombringar,
 Far in i hjertan och dörren tillslår;
 Amor som "namn" uti respasset står,
 Verldarnas början hans "födelseår",
 "Tecknet": guldlockar och vingar.

Jägare är han till sin profession,
 Jemt han på tjufskytte ilar.
 Ingen dock fångar hans lilla person;
 Konung och statsman, polis och spion
 Herrskar han öfver, har dock ingen thron,
 Endast ett koger med pilar.

Hvarthän han kommer, blir oro och strid,
 Allt om hvartannat han kastar,
 Slägten, familjer och tycken och tid.
 Fäderna mörkna förgäfves dervid,
 Ungdomen bleknar och mister sin frid,
 Pilten han ler och borthastar.

Ner han mig kunde från himlen förnä,
 Ner till två jordiska himlar,
 Helmi, de der uti ögonen blå;
 Och hur mot honom predika jag må,
 Sitter han der nu och tjusar mig så
 Att i min hjerna det hvimlar.

Adertonhundra och sextio år
 Verlden har ren varit kristen,
 Öfver oss alla den skalken dock rår.
 Liten han är, men en stor matador;
 Och huru spelet i verlden här går,
 Han gör trumfviv eller — sisten!

Studentsång.

Nu, bröder, må vi sjunga
En rask och samfälld chör!
På oss studenter unga
Så gerna Finland hör.
Så må då sången skalla
Allt upp till polens rand,
Tills finska hjertan alla
Stå lyssnande i brand!

Vi äro trogna bröder
Af samma fosterbygd,
Och hvarje hjerta glöder
För fädrens tro och dygd.
Vi täfla med hvarannan
Och strida som sig bör,
Men klarhet bor på pannan
Och vänskap innanför.

Vi äro bra rekryter
 I ljusets kämpahär,
 Jag ej mot något byter
 Den långa kampen der.
 På djupet går den striden
 Sitt lugna, tysta tåg;
 Sin vinge hvilat tiden
 Och badar i dess våg.

Från Bottenvikens stränder,
 Vår bildnings gamla bygd,
 Ifrån Karelens länder,
 Den finska sångens skydd;
 Från trakt, der norrskensflamman
 Omsprakar snöklädd pol,
 Vi strömmat hit tillsamman
 För fröjd och lif och sol.

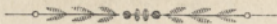
Hvert hjerta står i lågor
 På fjäll, i skog, i dal.
 Du räknar hafvets vågor,
 Ej våra drömmars tal.
 De äro blott ej drömmar,
 De blifva verklighet,
 Så sant som dagen strömmar
 I morgonrodnans fjät.

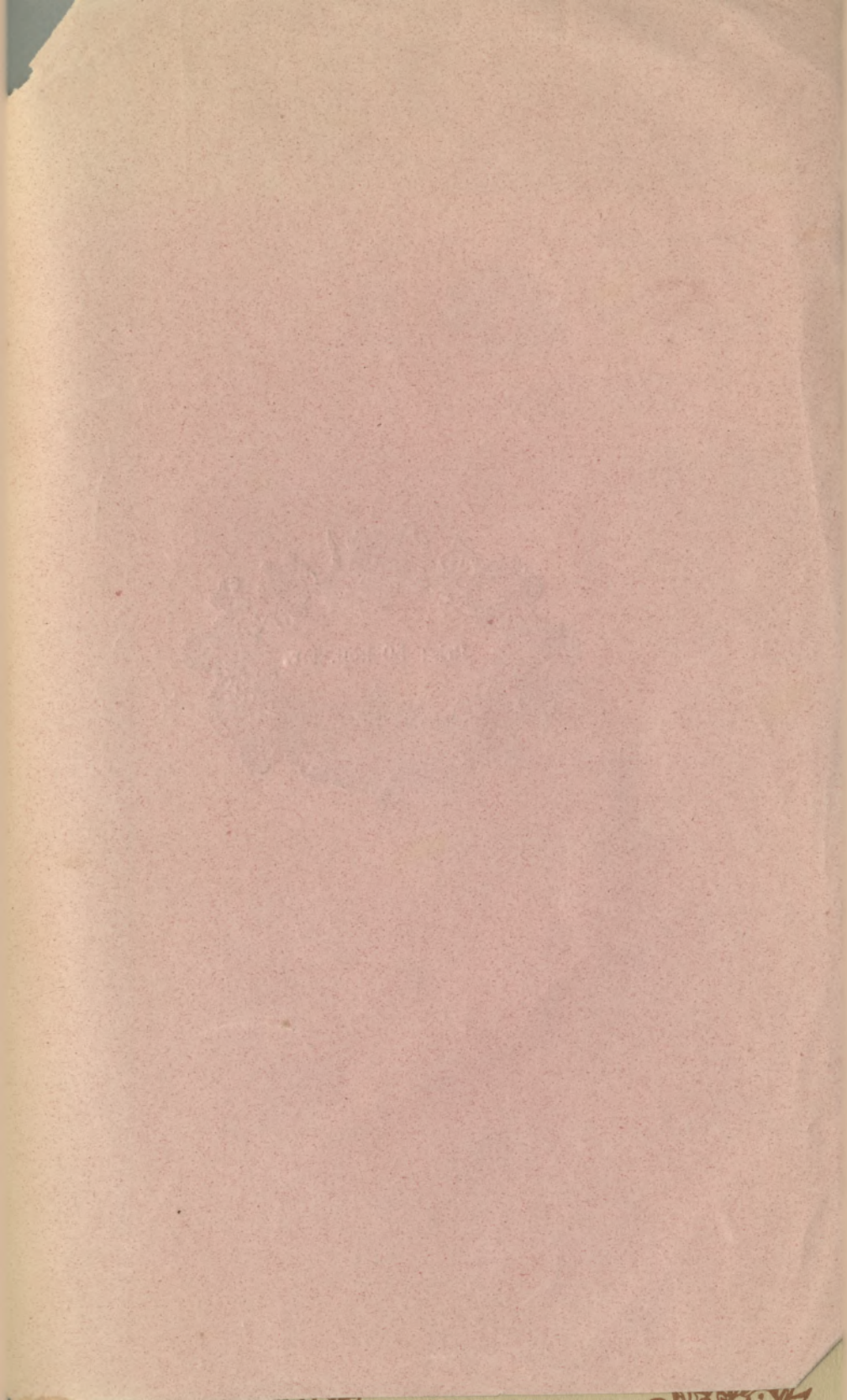
Som stjernan står i natten
 Med skuggor rundtomkring
 Och hvälfver silfverskatten
 Och fruktar ingenting,
 Så skall det ädla lefva
 Och blomna i vår barm,
 Som skuggan ondskan bäfva
 Så mörk och tom och arm.

Friskt mod i lifvets stunder,
 Friskt mod i dödens famn!
 Det låga skall gå under
 Förutan barn och namn.
 Det eviga, det sanna
 Ej krälar fram i grus,
 Det går med öppen panna
 Igenom natt — i ljus!

Så må då sången skalla
 Allt upp till polens bloss!
 Se, Finlands släkten alla
 De hoppas uppå oss!
 Omätlig är vår bana,
 Men blicken målet når.
 Framåt! — vår enda fana
 Är fädrens röda spår!

Vi äro bra rekryter
I ljusets kämpahär,
Jag ej mot något byter
Den långa kampen der.
På djupet går den striden
Sitt lugna, tysta tåg,
Sin vinge hvilat tiden
Och badar i dess våg.

Pris: 50 kop. s:r.

H. R.

H. R.

HEIKKI REENPÄÄN
KIRJASTO

Kauno -
kirjallisuus 1

Wecksell
KANSALLISKIRJASTO

H. R.

H. R.

H. R.

H. R.

H. R.

H. R.

